

Κοινοποιεῖται ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν περὶ ἀπορρίψεως αἰτήσεως Μασσῶνων πρὸς δημιουργίαν Σωματείου.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἡ ἹΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
Πρὸς τοὺς Σεβ. Ἱεράρχας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος

Ὑπὸ τοῦ πολυμελοῦς Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ἐξεδόθη ἐσχάτως ἀπόφασις ἱστορικῆς σημασίας, ἡ ὑπ' ἀριθ. 2060/1969, δι' ἧς ἀπερρίφθη αἴτησις ἀναγνωρίσεως Σωματείου, ὑπὸ τὴν Ἐπωνυμίαν «Ἑλληνικὸν Τεκτονικὸν Τάγμα ΔΗΛΙΟΣ ΑΠΟΛΛΩΝ» ἐπὶ τῇ αἰτιολογίᾳ, α) ὅτι τὸ ὑπὸ ἴδρυσιν σωματεῖον ἐπιδιώκει τὴν μεταξύ τῶν μελῶν του καὶ ἐν γένει διάδοσιν τοῦ τεκτονισμοῦ, ἀποτελοῦντος θρησκευίαν μὴ γνωστήν καὶ ἐκ τούτου μὴ προστατευομένην ὑπὸ τῆς διατάξεως 16, παραγρ. 2, τοῦ Συντάγματος 1968 καὶ β) ὅτι ἡ ἀσκουμένη λατρεία ἐκ μέρους τῶν ὁπαδῶν τοῦ τεκτονισμοῦ ἀντίκειται εἰς τὰ χρηστά ἤθη, ἔτι δέ καὶ εἰς τὴν δημοσίαν τάξιν.

Ἡ Διαρκὴς Ἱερά Σύνοδος, ἐκτιμήσασα τὴν εὐθυκρισίαν τῶν ἐκδόντων τὴν βαρυσήμαντον ταύτην ἀπόφασιν Δικαστῶν, ἐξέφρασεν αὐτοῖς, διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 587/377/4.2.70 Συνοδικοῦ ἐγγράφου, τὴν πλήρη Αὐτῆς ἱκανοποίησιν καὶ τὸν δίκαιον τῆς Ἐκκλησίας ἔπαινον.

Ἡ Διαρκὴς Ἱερά Σύνοδος, τὰ ἀνωτέρω φέρουσα εἰς γνῶσιν ὑμῶν, κοινοποιεῖ ὑμῖν προσηρητημένως τὴν τε διαληφθεῖσαν ὑπ' ἀριθ. 587/377/4.2.70 Συνοδικὴν εὐαρέσκειαν, καὶ παρακαλεῖ ὑμᾶς, ἵνα ποιῆσθε χρῆσιν αὐτῶν ὡς ἂν παρίσταται ἀνάγκη κατὰ τὴν ποιμαντορικὴν ὑμῶν σύνεσιν.

+ Ὁ Ἀθηνῶν ἹΕΡΩΝΥΜΟΣ, Πρόεδρος, + Ὁ Καλαβρῦτων καὶ Αἰγιαλείας ΓΕΩΡΓΙΟΣ, + Ὁ Μυτιλήνης ΙΑΚΩΒΟΣ, + Ὁ Ἰωαννίνων ΣΕΡΑΦΕΙΜ, + Ὁ Σερβίων καὶ Κοζάνης ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ, + Ὁ Ναυπακτίας καὶ Εὐρυτανίας ΔΑΜΑΣΚΗΝΟΣ, + Ὁ Νικοπόλεως καὶ Πρεβέζης ΣΤΥΛΙΑΝΟΣ, + Ὁ Κίτρους ΒΑΡΝΑΒΑΣ, + Ὁ Εἰάνθης ΑΝΤΩΝΙΟΣ, + Ὁ Διδυμοτείχου καὶ Ὁρεστιάδος ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ, + Ὁ Κασσανδρείας ΣΥΝΕΣΙΟΣ.

Ὁ Ἀρχιγραμματεὺς
Ἀρχιμ. Βαρθολομαῖος Κατσούρης

Αριθμ. 2060/1969

ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ ΕΚΟΥΣΙΑΣ ΔΙΚΑΙΟΔΟΣΙΑΣ

Πρακτικά καί Απόφασις τοῦ Πολυμελοῦς Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν
Συνεδρίασις τῆς 4ης Νοεμβρίου 1969

Σύνθεσις δικαστηρίου: Π. Θεοδωρόπουλος, Πρόεδρος, Ν. Καβαλλιέρος Πρωτοδίκης, Ἀπ. Βλάχος Ἐμμ. Δικ. Πάρεδρος (κωλυομένων τῶν λοιπῶν Δικαστῶν), Εἰσηγητής Μ. Νικολιδάκη Γραμματεὺς.

Αἰτοῦν: Τό ἐν Ἀθήναις ἰδρυθέν Σωματεῖον ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Ἑλληνικόν Τεκτονικόν Τάγμα «Δῆλιος Απόλλων», νομίμως ἐκπροσωπούμενον ὑπὸ τοῦ παρὰ τῶν ἰδρυτῶν ἐκλεγέντος Διοικητικοῦ Συμβουλίου ἀποτελουμένου ἐκ τῶν 1) Θεοδώρου Μητσοπούλου, 2) Δημητρίου Τσίχλη, 3) Ἐμμανουήλ Κορκιδάκη, 4) Ἐμμανουήλ Στυλιανάκη, καί 5) Γεωργίου Καρδάμη, κατοίκων ἀπάντων Ἀθηνῶν, πλὴν τοῦ Ἐμμαν. Κορκιδάκη κατοίκου Πειραιῶς, παρέστη διὰ τοῦ πληρεξουσίου του δικηγόρου Ἐμμ. Στυλιανάκη.

Ἀντικείμενον ὑποθέσεως: Ἀναγνώρισις Σωματείου

Ἐκθεσις Πρακτικῶν

Ἡ συνεδρίασις ἐγένετο δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ του.

Κατ' αὐτὴν ἐκφωνηθέντος τοῦ ὀνόματος τοῦ αἰτοῦντος παρέστη τοῦτο ὡς ἄνω σημειοῦται.

Προκειμένης συζητήσεως ἐπὶ τῆς ἀπὸ 26.10.1969 αἰτήσεως τοῦ ὡς ἄνω αἰτοῦντος, ὁ πληρεξούσιος δικηγόρος αὐτοῦ ἀνέπτυξε προφορικῶς ταύτην, ἀναφερθεὶς δέ καί εἰς τὰς κατατεθείσας ἐγγράφους προτάσεις του, ἠτήσατο τὴν παραδοχὴν της.

Τό Δικαστήριον ἐπεφυλάχθη ν' ἀποφασίσῃ.

Ὁ Πρόεδρος

Ἡ Γραμματεὺς

Ἐκτακτος Συνεδρίασις τῆς 6.12.69

Τό Δικαστήριον συκροτηθὲν ὡς ἄνωτέρω καί συνεδρίασαν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ του, ἐδημοσίευσεν ἐν ἀπουσίᾳ τοῦ αἰτοῦντος καί τοῦ πληρεξουσίου αὐτοῦ δικηγόρου τὴν κάτωθι ὑπ' ἀριθ. 2060/1969 ἀπόφασίν του.

Ἐπειδὴ ἄγεται πρὸς κρίσιν αἴτησις διώκουσα τὴν κατὰ τὰ ἄρθρα 79 ἐπ. Αστικοῦ Κώδικος ἐγγραφὴν τοῦ αἰτοῦντος ὑπὸ ἴδρυσιν σωματείου ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν Ἑλληνικόν Τεκτονικόν Τάγμα «Δῆλιος Απόλλων» εἰς τὸ παρὰ τῷ Δικαστηρίῳ τούτῳ τηρούμενον βιβλίον σωματείων. Ἡ αἴτησις τηρηθείσης τῆς νομίμου προδικασίας τοῦ ἄρθρου 794 παρ. 2 Κωδ. Πολ. Δικ. τύποις δεκτὴ παρίσταται καί ἀρμοδίως εἰσάγεται κατὰ τὴν προκειμένην διαδικασίαν τῆς ἐκουσίας δικαιοδοσίας ἐνώπιον τοῦ Πολυμελοῦς τούτου δικαστηρίου (ἄρθρα 784, 785, περ. 1 ἔδαφ. α' ἔπομ. καί

833 Κωδ. Πολ. Δικονομίας) καί ἐρευνητέα ἀποβαίνει διά τό νόμω καί οὐσία βάσιμον αὐτῆς.

Ἐπειδή διά τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 19 παρ. 1 τοῦ ἰσχύοντος Συντάγματος 1968 παρέχεται τό δικαίωμα εἰς τούς Ἕλληνας, ὅπως συνεταιρίζονται, ὑπό τήν ἔννοϊαν τῆς ὑπ' αὐτῶν ἰδρύσεως σωματείων, συλλόγων, ἐνώσεως κλπ. τηροῦντες ὁμως τούς νόμους τοῦ Κράτους, ἐν οἷς τό ἐπηυξημένης τυπικῆς δυνάμως νόμου Σύνταγμα. Ἐτέρωθεν διά τοῦ ἄρθρου 16 παρ. 1, 2 καί 4 τοῦ ἄνω Συντάγματος καθιεροῦται τό ἀπαραβίαστον τῆς ἐλευθερίας τῆς θρησκευτικῆς συνειδήσεως καί ἡ ἐλευθέρα ἄσκησις τῶν θρησκευτικῶν καθηκόντων ὑπό παντός πρεσβεύοντος γνωστήν θρησκείαν φανεράν, μή ἔχουσαν κρύφια δόγματα καί λατρείαν (ὄρα Γνωμ. Εἰσ. Α.Π. 14/59, ΝοΒ 7, 1277, Σαριπόλου γ' 346, Σγουρίτσα β, 152 ἐν Γ. Βαβαρέτου «Τό Σύνταγμα τῆς Ἑλλάδος 1968», Ἀθῆναι, σελίς 28). Πάντα δέ ταῦτα ὑπό τόν ἐν ἄρθρω 166 παρ. 4 συνταγματικόν περιορισμόν τῆς μή προσβολῆς κατά τήν ἐνάσκησιν τῶν θρησκευτικῶν καθηκόντων τῆς δημοσίας τάξεως ἢ τῶν χρηστῶν ἠθῶν ἢ τῶν ἐθνικῶν συμβόλων. Τέλος τό Δικαστήριον καλούμενον ὅπως ἐγκρίνη τό καταστατικόν ἐνός σωματείου ὀφείλει κατ' ἄρθρον 81 παρ. 1 Α.Κ. νά μή δεχθῆ τήν περί ἐγγραφῆς αἴτησιν τῶν ἰδρυτῶν ἢ τῆς διοικήσεως τοῦ σωματείου εἰ τό ἐπί τοῦτο δημόσιον βιβλίον, ἐάν ὁ σκοπός ἢ ἡ λειτουργία αὐτοῦ ἀντίκειται εἰς ἀπαγορευτικόν νόμον, ἢ τά χρηστά ἦθη, ἢ τήν δημοσίαν τάξιν (Τούση, Γεν. Ἀρχαί παρ. 536, παρ. 305, σημ. 2).

Ἐπειδή τό αἰτοῦν ὑπό ἴδρυσιν σωματείου «Ἑλληνικόν Τεκτονικόν Τάγμα "Δήλιος Ἀπόλλων"», ἐν τῷ πρώτῳ ἄρθρω τοῦ Καταστατικοῦ αὐτοῦ ποιεῖται μέν λόγον περί τοῦ ὅτι τήν «θεμελιώδη αὐτοῦ βάσιν μέλλουσιν ν' ἀποτελέσωσι αἱ Γενικαί Ἀρχαί τοῦ Ἀρχαίου καί Ἀποδεδεγμένου Σκωτικοῦ Δόγματος, ὡς αὐταί καθιερώθησαν ὑπό τῆς Τεκτονικῆς Παραδόσεως τῆς περιλαμβανομένης εἰς τούς ἀρχαίους θεμελιώδεις κανόνας (LAND MARKS) διά τῶν μεγάλων συνταγμάτων 1762 καί 1768 καί τῶν τυπικῶν τῶν διαφόρων βαθμῶν αὐτοῦ», οὐχ ἦττον ὁμως δέν διαλαμβάνεται ἐν τῷ καταστατικῷ αὐτοῦ ποῖον εἶναι τό περιεχόμενον τῶν ὡς ἄνω Γενικῶν Ἀρχῶν, Τεκτονικῆς Παραδόσεως, ἀρχαίων θεμελιωδῶν κανόνων LAND MARKS), τῶν Μεγάλων Συνταγμάτων 1762 καί 1768, ἵνα τό Δικαστήριον δυνηθῆ καί μορφώσῃ πλήρη γνῶσιν περί τοῦ ἐάν τό περιεχόμενον αὐτῶν, ὅπερ πρόκειται ν' ἀποτελέσῃ τήν θεμελιώδη βάσιν τοῦ ὑπό ἴδρυσιν σωματείου (ἄρθρου 1 καταστατικοῦ τοῦ αἰτοῦντος) τυγχάνει σύννομον ἢ μή (ἴδε ἄρθρ. 19 παρ. 1 Συντάγματος καί ἄρθρον 81 Ἀστ. Κώδικος). Ἐν ὄψει ὅτι 1) τά ἐν ἄρθρω 2 τοῦ καταστατικοῦ τοῦ αἰτοῦντος ἀναφερόμενα στοιχεῖα, ὡς ἀποτελοῦντα τόν σκοπόν τοῦ ὑπό ἴδρυσιν σωματείου, οὐδόπως καθιστῶσιν γνωστόν τῷ Δικαστηρίῳ τό περιεχόμενον τῶν ἐν ἄρθρω 1 μνημονευομένων ὡς ἄνω Ἀρχῶν, Τεκτονικῆς Παραδόσεως κλπ. τῶν μελλουσῶν ν' ἀποτελέσωσιν ὡς εἴρηται τήν θεμελιώδη βάσιν τοῦ ὑπό ἴδρυσιν σωματείου καί 2) ὅτι ἐνῶ ἐν ἄρθρω 3 τοῦ καταστατικοῦ τοῦ

αἰτοῦντος ἀναφέρεται ὅτι «πᾶν μέλος ὡς ἐλευθεροτέκτων ἔχει ὑποχρέωσιν νά τηρῇ πιστῶς τοὺς δοθέντας ὄρκους του νά διαφυλάττη τὰ ἐμπιστευμένα αὐτῷ τεκτονικά μυστικά, νά τηρῇ ἐχεμύθειαν...νά ὑπερασπίζεται δι' ὅλων τῶν δυνάμεων του τήν τιμήν καί τὰ συμφέροντα τῆς ἀδελφότητος εἰς ἣν ἀνήκει...», δέν καθορίζεται ὅμως ἐν αὐτῷ καί ἐν τῷ καταστατικῷ γενικῶς, ποῖον εἶναι τό περιεχόμενον τῶν θεμελιωδῶν Ἀρχῶν, Κανονισμῶν, Συνταγμάτων, Τυπικῶν, Τεκτονικῆς Παραδόσεως, βάσει τῶν ὁποίων θά προσδιορίζεται τό συμφέρον καί ἡ τιμή τῆς ἀδελφότητος (τῆς μασονικῆς δηλονότι), ἣν δέον δι' ὅλων τῶν δυνάμεων του νά ὑπερασπίζεται τό μέλος.

Ἐπειδή ἐν τῷ καταστατικῷ διαλαμβανόμενος ὅρος «ἵνα ὑπερασπίζεται δι' ὅλων τῶν δυνάμεων του» δύναται ἐνδεχομένως νά ἀγάγη, ἀναγνωριζομένου τυχόν τοῦ αἰτοῦντος, εἰς ἕκνομον δραστηριότητα αὐτοῦ ἢ τῶν μελῶν του οὐδέν ὄριον ἀναγνωρίζουσης («δι' ὅλων τῶν δυνάμεων») καί προσδιοριζομένης ὑπό ἀγνώστων τῷ Δικαστηρίῳ στοιχείων καί ἀνειλημμένων ὑποχρεώσεων τῶν μελῶν καί διά τοῦτο ἀντικείμενον τοῦτο εἰς τόν νόμον.

Ἐπειδή ἄλλως καί ἀνεξαρτήτως τῶν ἀνωτέρω ἐκ τοῦ συνόλου τοῦ περιεχομένου τοῦ καταστατικοῦ τοῦ αἰτοῦντος ὑπό ἴδρυσιν σωματείου σαφῶς ἀποδεικνύεται κατὰ τήν κρίσιν τοῦ δικαστηρίου, ὅπως κατὰ τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 789, 605 παρ. 3 καί 352 παρ. 1 Κ. Πολ. Δ. λαμβάνει ὑπ' ὄψιν αὐτεπαγγέλτως τὰ γνώσεις, ἅς ἀντλεῖ ἐκ τῶν πορισμάτων τῆς κοινῆς πείρας καί ἀντιλήψεως (Α.Π. 647/67) ὅτι τοῦτο ἐπιδιώκει τήν διάδοσιν τῶν ἀρχῶν τοῦ τεκτονισμοῦ ἢ Μασωνίας ἢ ἐλευθεροτεκτονισμοῦ, ὅστις δέν εἶναι φιλοσοφικόν σύστημα ἀλλ' ἀποτελεῖ θρησκείαν ὑφ' ἣν ἐννοίαν νοεῖται τό σύνολον τῶν δοξασιῶν, τῶν σχετικῶν πρός τήν πίστιν πρός ἕνα ἢ πολλούς θεούς μετά τῶν ἐξωτερικῶν τύπων καί τελετῶν κλπ., δι' ὧν ἐκδηλοῦται ἡ πρός τό θεῖον πίστις καί λατρεία. Ὅτι ὁ Τεκτονισμός ἀποτελεῖ θρησκείαν, ἐγένετο δεκτόν, τόσον ὑπό τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἐμμέσως δέ, πλήν σαφῶς, καί ὑπό τῆς Πολιτείας. Οὕτω ἡ Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος κατὰ τήν συνεδρίασιν αὐτῆς τῆς 12ης Ὀκτωβρίου 1933 ὑπό τήν Προεδρίαν τοῦ τότε Ἀρχιεπισκόπου Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου ἀπεφάνθη παμφηφεῖ ὅτι «...ἡ Μασωνία ἀποδεδειγμένως τυγχάνει θρησκεία ὅλως διάφορος, κεχωρισμένη καί ξένη τῆς Χριστιανικῆς θρησκείας, ὡς τοῦτο ἄλλωστε ἐμφαίνεται ἀδιαμφισβητήτως καί ἐκ τοῦ ὅτι κέκτηται ἰδίους ναούς μετά βωμῶν, τοὺς ὁποίους οἱ πρόκριτοι τῶν Τεκτόνων χαρακτηρίζουν «ὡς ἐργαστήρια» ἅτινα δέν δύνανται νά ὑστερήσωσιν εἰς ἱστορίαν καί ἀγιότητα τῆς Ἐκκλησίας (Γ. Σώου Πυθαγ. Ζ', σελ. 19, 20) καί ὡς ναούς τῆς ἀρετῆς καί τῆς σοφίας ἐν οἷς λατρεύεται τό ὑπέρτατον Ὄν (ὁ Μέγας Ἀρχιτέκτων τοῦ Σύμπαντος-Μ.Α.Τ.Σ.) καί διδάσκεται ἡ ἀλήθεια» (Τεκτονικόν Ἐγκόλπιον σελ. 27). Περαιτέρω δέχεται ἡ Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ὅτι ὁ «Τεκτονισμός» κέκτηται ἰδίας θρησκευτικῆς

τελετάς, οἷα ἡ υἰοθεσία λυκιδέως ἢ τό τεκτονικόν Βάπτισμα, ἡ τελετή τῆς συζυγικῆς ἀναγνωρίσεως ἢ ὁ τεκτονικός γάμος, τό τεκτονικόν μνημόσυνον, τά ἐγκαίνια τοῦ τεκτονικοῦ ναοῦ κλπ., ὅτι κέκτηται ἐπίσης ἰδίας μῆσεις, ἴδια τελετουργικά τυπικά, ἰδίαν ἱεραρχικήν τάξιν καί θά ἠδύναντο νά συναχθῆ ἔκ τε τῶν τεκτονικῶν ἀγαπῶν τοῦ ἑορτασμοῦ τῶν δύο ἡλιοστασιῶν, χειμερινοῦ καί θερινοῦ, μετά θρησκευτικῶν συμποσιῶν καί εὐωχιῶν ὅτι (ἡ Μασωνία) εἶναι θρησκευμα...» (Π. Τρεμπέλα, «Μασσωνισμός», ἔκδοσις 2α 1968 σελ. 214 ἐπ.). Ἐξ ἄλλου ἐγένετο δεκτόν ὅτι ὁ θρησκευτικός χαρακτήρ τοῦ τεκτονισοῦ ἐμφανίζεται ἐξαιρετικῶς, καθ' ὅσον ἐν ταῖς στοαῖς, τοῖς ἐργαστηρίοις καί ναοῖς αὐτοῦ λαμβάνει χώραν λατρεία, οἷα νοεῖται ἢ διά λόγων ἢ πράξεων ἐκδηλούμενη πρὸς τόν Θεόν εὐσέβεια καί ἡ ὁποία (λατρεία) ἀποτελεῖ τό χαρακτηριστικόν πάσης θρησκείας, ἔτι δέ ὑφίσταται ἐν τῷ Τεκτονισμῷ τό λατρευόμενον Ἀνώτατον Ὄν (Θεός) ὁ ὑπό τῶν Τεκτόνων ἀποκαλούμενος «Μέγας Ἀρχιτέκτων τοῦ Σύμπαντος»-Μ.Α.Τ.Σ.) (σελ. 11 τῆς Μασωνικῆς βίβλου καί ὄρα σχετικῶς καί (Μασωνικά) τυπικά σελ. 72 ἐν Ἐπιφανίῳ Θεοδοωροπούλῳ, «Ἡ Μασωνία ὑπό τό φῶς τῆς ἀληθείας», Ἀθῆναι 1968 ἔκδοσις 3η σελ. 13 καί 83). Ἀλλά καί εἰς παγκόσμιον κλίμακα τυγχάνει γενικῶς γνωστόν, ὅτι ὁ τεκτονισμός ἀποτελεῖ θρησκείαν, εἰς τρόπον ὥστε, λόγω τῆς τοιαύτης αὐτοῦ ιδιότητος, ἅπασαι αἱ Χριστιανικαί ὁμολογίαι (Δυτική Ἐκκλησία, Λουθηρανικαί, Μεθοδιστικαί καί Πρεσβυτεριαναί κοινότητες), ὡς καί αἱ Ὀρθόδοξοι Αὐτοκέφαλοι Ἐκκλησίαι νά κηρύξωσι τό θρησκευμα τοῦτο ὡς μή συμβιβαζόμενον πρὸς αὐτάς (Π. Τρεμπέλα «ΜΑΣΣΩΝΙΣΜΟΣ» σελ. 158, 159) ὄρα καί ἀπόφ. Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος 1933, ἐνθ' ἀνωτέρω. Τέλος καί ἡ Πολιτεία, ὡς ἐλέχθη ἐμμέσως, πλὴν σαφῶς ἐδέχθη τήν θρησκευτικὴν ιδιότητα τοῦ τεκτονισμοῦ. Οὕτω ἐν τῷ διδακτικῷ βιβλίῳ τῆς 6ης τάξεως τοῦ Δημοτικοῦ Σχολείου τοῦ μαθήματος τῆς Κατηχήσεως – Λειτουργικῆς (Λεων. Χριστοφιλοπούλου-Χρ. Καρυτινοῦ Μήτση) τοῦ ἔτους 1969 καί ἐν σελ. 85 ὑπό τόν τίτλον «Τεκτονισμός» διαλαμβάνει ῥητῶς ὅτι «ὁ Μασσωνισμός (τεκτονισμός) εἶναι θρησκεία». Ὁ τεκτονισμός ὅμως δέν εἶναι θρησκεία γνωστή ὑπό τήν ῥηθεῖσαν ἐννοίαν, ἀλλά τοιαύτη μή φανερά ἔχουσα δόγματα, καί λατρείαν μή φανεράν (κρυφίαν) καί ἀποτελοῦσα μυστικὴν ὀργάνωσιν ἄγνωστος κατὰ τό περιεχόμενον οὐ μόνον εἰς τοὺς πολλούς, ἀλλά καί εἰς αὐτοὺς ἀκόμη τοὺς τέκτονας, λόγω τῶν τελευταίων μῆσεων ἀπό βαθμοῦ εἰς βαθμόν κατὰ τρόπον τοιοῦτον, ὥστε νά μή δύναται νά ἔχη γνῶσιν ὁ ἀνήκων εἰς τόν κατώτερον βαθμόν ἐκείνων τῶν μυστικῶν τά ὁποία γνωρίζει ὁ ἀνήκων εἰς τόν ἀνώτερον ἐκ τῶν τριάκοντα τριῶν (33) ἐν συνόλῳ βαθμῶν τῆς Μασσωνικῆς Ἱεραρχίας. Περὶ τοῦ χαρακτήρος τοῦ Μασσωνισμοῦ ὡς θρησκείας μή γνωστῆς ἀπεφάνθη ἡ Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ὡς ἀνωτέρω εἴρηται, χαρακτηρίσασα διά τοὺς ἐν τῇ ῥηθείῃ ἀποφάσει τῆς τούς λόγους τοῦτον, ὅτι ἀποτελεῖ μυσταγωγικόν σύστημα. Τό δέ μνημονευθέν βιβλίον τῆς 6ης Δημοτικοῦ χαρακτηρίζει τόν

τεκτονισμόν ὡς «μυστικήν ὀργάνωσιν προσώπων» (σελ. 84). Ἐν σελίσι ἐξ ἄλλου 46-47 τοῦ συγγράμματος Παναγ. Τρεμπέλα «ΜΑΣΣΩΝΙΣΜΟΣ» ἐκτίθεται, ὁ μυστικός χαρακτήρ τῆς μασσωνικῆς θρησκείας, ἐκ δέ τῶν ἄρθρων 4, 15, 14 καί 16 τοῦ Συντάγματος τῆς Γαληνοτάτης Μεγ. Ἀνατολῆς, 37 τοῦ Τυπικοῦ τοῦ Α΄ Συμβ. βαθμοῦ καί 65 τοῦ Γεν. Κανονισμοῦ τῆς Γαληνοτάτης Μεγ. Ἀνατολῆς, ἀπάντων ἐπισήμων αὐθεντικῶν κειμένων τοῦ Τεκτονισμοῦ (ὄρα ἐν Ἐπιφ. Θεοδοροπούλου «Μασσωνία ὑπό τό φῶς τῆς ἀληθείας», Γ΄ ἔκδοσις Ἀθήναι 1968) ἀποδεικνύεται ὅτι ὁ τεκτονισμός εἶναι θρησκεία μή γνωστή.

Ἐπειδή κατ' ἀκολουθίαν, ἐφ' ὅσον ἀπεδείχθη κατά τήν κρίσιν τοῦ Δικαστηρίου, ὅτι τό ὑπό ἴδρυσιν σωματεῖον ὑπό τήν ἐπωνυμίαν «Ἑλληνικόν Τεκτονικόν Τάγμα "Δήλιος Ἀπόλλων"» ἐπιδιώκει τήν μεταξὺ τῶν μελῶν του καί ἐν γένει διάδοσιν τοῦ τεκτονισμοῦ, ἀποτελοῦντος θρησκείαν μή γνωστήν καί ἐκ τούτου μή προστατευομένην ὑπό τῆς διατάξεων 16 παρ. 2 τοῦ Συντάγματος 1968 ἢ ὑπό κρίσιν περὶ ἐγγραφῆς αὐτοῦ αἴτησις τῶν ἰδρυτῶν του εἰς τό ἐπί τούτῳ δημόσιον βιβλίον εἶναι ἀπορριπτέα, ἐφ' ὅσον ὁ σκοπός καί ἡ λειτουργία αὐτοῦ ἀντίκειται εἰς τήν ρηθεῖσαν διάταξιν τοῦ Συντάγματος ἀνεξαρτήτως τοῦ ὅτι ἡ ἀσκουμένη λατρεία ἐκ μέρους τῶν ὀπαδῶν τοῦ τεκτονισμοῦ, τήν ἀνάπτυξιν καί διάδοσιν τοῦ ὁποίου, ὡς εἴρηται σαφῶς, ἀποδεικνύεται ἐκ τοῦ συνόλου τοῦ περιεχομένου τοῦ καταστατικοῦ τοῦ αἰτοῦντος ὅτι ἐπιδιώκει τό αἰτοῦν σωματεῖον ἐν ὄψει τῆς μυστικῆς αὐτοῦ ὀργανώσεως ἐν γένει, ἀντίκειται εἰς τά χρηστά ἤθη οἷα νοεῖται τό σύνολον τῶν κανόνων, τούς ὁποίους ὑπαγορεύει ἡ ῥυθμίζουσα τήν σύγχρονον κοινωνικήν διαβίωσιν ἠθική, ἔτι δέ καί εἰς τήν δημοσίαν τάξιν καί διά τούς προσθέτους τούτους λόγους τυγχάνει ἐπίσης ἀπορριπτέα ἡ αἴτησις.

ΔΙΑ ΤΑΥΤΑ

Ἀπορρίπτει τήν αἴτησιν.

Ἐκρίθη, ἀπεφασίσθη καί ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις τῇ 6ῃ Δεκεμβρίου 1969

Ὁ Πρόεδρος

Ἡ Γραμματεὺς